

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania S. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o rentę rodzinną z tytułu wypadku przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2005 r.,
kasacji ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 25 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

1. odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania

2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w K. na rzecz adw. K. K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 25 maja 2004 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił apelację S. M. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 17 grudnia 2002 r, którym oddalone zostało jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w T. odmawiającej przyznania ubezpieczonej prawa do renty rodzinnej.

Kasacja ubezpieczonej zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania – w szczególności art. 233 § 1 k.p.c., art. 278 k.p.c., art. 286 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c., art. 241 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazuje istotne zagadnienie prawne - odnoszące się do wykładni i zastosowania wyżej wymienionych przepisów.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja, spełniająca wymagania z przepisu art. 393³ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 393 § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz.670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 393 § 2 k.p.c.). Te ostatnie okoliczności Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może je także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając kasację wniesioną przez ubezpieczoną Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie kasacji do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią

wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Zarzuty kasacji dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego.

Aktualne w tej sprawie jest stanowisko Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 16 kwietnia 1997, II UKN 55/97 (OSNP 1998/3/95) uznające, że odmowa przeprowadzenia w postępowaniu apelacyjnym dowodu z dalszych biegłych nie stanowi usprawiedliwionej podstawy kasacyjnej skoro sąd drugiej instancji w przekonujący i logiczny sposób odmowę tę uzasadnił, wyjaśniając dlaczego dowód nie był istotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto wskazać trzeba, że nie jest naruszeniem art. 233 par. 1 k.p.c. oparcie ustaleń na opinii biegłych lekarzy jeżeli opinie te są jednoznaczne i nie wymagają uzupełnienia ani dalszego wyjaśnienia. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2001 r., II UKN 497/00). Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 286 k.p.c. wskazać należy, że wyżej wymieniony przepis nie budzi wątpliwości w dotychczasowej judykaturze sądowej i został dostatecznie wyjaśniony; między innymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2001r., II UKN 547/00, OSNP 2003/11/277; w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001, II UKN 547/00, OSNP 2003/11/277 oraz w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999r., I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807. Z analizy powyższych orzeczeń należy przyjąć, że sąd na podstawie art. 286 k.p.c. nie ma obowiązku wezwania biegłych w celu złożenia ustnych wyjaśnień, gdy pełnomocnik strony na rozprawie apelacyjnej nie zgłaszał zastrzeżeń do opinii pisemnej, a dokonanie tej czynności pozostawione jest uznaniu sądu i powinno wynikać z okoliczności sprawy. Podobnie należy rozumieć potrzebę powołania w sprawie nowego biegłego, czego nie uzasadnia niezadowolenie strony z dotychczas złożonych opinii.

Zatem kasacja powołuje się na naruszenie przepisów postępowania, które ani nie budzą wątpliwości, ani nie wywołują rozbieżności w praktyce.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy, nie dopatrując się oczywistości naruszenia prawa zaskarżonym orzeczeniem ani nie stwierdzając nieważności postępowania - na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.